

Kā es sargāju Latviju?

Darba autors:

Mārtiņš Dubovskis

Pieci no rīta. Atskan pirmie šāvieni, vads novietojies patruļbāzē, lai pārļautu nakti. Esmu ieplecojis savu ložmetēju KSP-58, no kura nešķiros pēdējo gadu, jo ložmetējnieku kursus izgāju bez pārinieka un sapratu, ka varu tikt galā viens tikpat labi kā divi. Tēmēju, redzu pretinieku, tas ir tieši pretim, atklāju uguni; izdzirdis ložmetēja rejas, uzbrucējs metas guļus, zaudēju viņu no tēmekļa, kļiedzu: „Gaujēn! Sedz!”, mainu pozīciju, pēc pozīcijas maiņas atkal varu atklāt uguni. Kamēr *mana mīļotā* (tā es saucu savu KSP-58) apdāvina miera zagļus ar savām dusmām, kuras lido ar 800m/s lielu ātrumu, vads ir pilnā gatavībā, bet pretinieks jau atkāpjas un saplūst ar agrā rīta izgaismotām Ādažu priedēm.

Tas bija pagājušās svētdienas rīts zemessardzē Rīgas Studentu bataljona kaujas un atbalsta rotā. Dienests zemessardzē ir lieliska iespēja apvienot mācības, ģimeni un darbu ar brīvprātīgo dienestu, ziedot savu laiku, lai mācītos aizsargāt savu valsti, zemi, pilnveidotu sevi un izjustu daļu no profesionālā dienesta karavīra ikdienas.

Uzvilkot formastērpu, paņemt somu un doties piektdienas vakarā uz bataljonu, uzsmaidot Imantas mazajiem puikām, kuri daudzdzīvokļu nama pagalmā spēlē *kariņu* ar koka ieročiem, un sajusties lepnam par to, ka viņi tevi uzlūko ar cieņu - tā ir laba sajūta, jo zini, ceri, ka viņos vairošies patriotisms un, iespējams, kāds kļūs par šīs zemes aizstāvi.

Ne vien profesionālais dienests vai zemessardze ir veids, kā sargāt valsti, tie ir tiešākie veidi, bet, ne vienīgie. Ārsti, diplomāti, policisti, ugunsdzēsēji, ikviens ir spējīgs aizsargāt šo zemi. Nav svarīgi, kāds ir tavš darbs vai hobiji, bet, ja to dari no sirds un apzinīgi, tad tas jau vairo valsts drošību.

Es mācos Rīgas Celtniecības koledžas vidusskolā, brīvajā laikā sportoju un dienu zemessardzē. Kā sargāt Latviju? Kā to daru es? Konkursā prasītie tūkstoš vārdu ir daudz par daudz, lai atbildētu uz šo jautājumu un viss iepriekš uzrakstītais arī ir pārāk daudz. Atbilde ir vienkārša un īsa – esi patriots, mīli savu zemi un savus tuvos, rādi paraugu citiem uzvedībā, darbos, vārdos, un valsts būs vienota, un, ja tā ir vienota, tad nekādi satricinājumi nespēs sagraut valsti, jo valsts ir tās cilvēki un viņu mīlestība! Bet minēšu dažus piemērus par sevi un to, kā es sargāju Latviju.

Pirmkārt, ir labi jāamācās, tas nenozīmē, ka jābūt izcilniekam, gribu teikt, jāamācās tā, lai nebūtu kauns no sava sekmju izraksta, lai valsts ieguldītie līdzekļi atmaksājas. Mācos RCK vidusskolā trešo gadu. Varu sevi saukt par apzinīgu skolēnu, visus darbus cenšos nodot laikā, atzīmes ir labas, esmu pieklājīgs pret skolotājiem. Kā tas sargā Latviju? Tā, ka labi izglītoti un

zinoši speciālisti spēj celt gan valsts ekonomisko stāvokli, gan nest Latvijas vārdu pasaulē un piesaistīt līdzekļus, cilvēkus, veicināt sadarbību ar citām valstīm.

Otrkārt. Jaunsargi. Nokārtoju ceturto līmeni ar 95%, bet laika trūkuma dēļ vairs nav iespējas regulāri tikt uz nodarbībām. Jaunsardzes kustība vairo patriotismu gan sevī, gan citos. Dažreiz palīdzu bijušajam instruktoram vai viņa vietā novadu nodarbības, braucu uz jaunsargu nometnēm kā instruktors, piesaistu bērnus, jauniešus, lai stājas jaunsardzē un daru citas lietas, lai aizrautu jauniešus. Tieši bērnos ir mūsu valsts nākotne un drošība, un, ja viņi zinās, kas ir Latvija un latvieši, tad valsts būs droša.

Treškārt – jau iepriekš pieminētais dienests Zemessardzē. Tā tiešām ir ļoti laba iespēja pierādīt savu apņēmību sargāt šo zemi un tās iedzīvotājus. Veltot savu brīvo laiku, kurā varētu izklaidēties vai nedarīt neko, militāro zināšanu un iemaņu gūšanai, mēs veicinām savu un apkārtējo biedru izaugsmi. Pēc koledžas beigšanas plānoju stāties profesionālajā dienestā Latvijas Nacionālās aizsardzības akadēmijā. Sapnis par dienestu manī mīt jau no bērnības, jau pirmajā klasē uz lapiņas uzrakstīju, par ko vēlos kļūt – par karavīru. Šī vēlme nav mainījusies, vienīgi pieņēmusies spēcāk.

Ceturtkārt. Valsts bez vēstures nav valsts. Karš, miers, pārdzīvojumi, prieks - tas viss ir valsts vēsturē, cilvēkos, kas veidojuši laiku. Bez pagātnes nav nākotnes, un nākotne bez pagātnes nav iespējama. Lai sargātu Latviju, vēstures dzīslas ir jāzina katram sevi cenošam latvietim! Esmu izlasījis visus Aleksandra Grīna darbus, *Dvēseļu puteni* pat divreiz; izlasīts arī *Zīmogs sarkanā vaskā* un citas vēsturiskas grāmatas. Tas tāpēc, ka vēsture mani aizrauj, jo īpaši manas zemes vēsture. Tā ir krāsaina kā ziedoša pļava Jāņu laikā, tajā var redzēt brīnumus un arī vienkāršas lietas, un, ja zini šo vēsturi, to, kā tava zeme ir veidojusies un augusi, tu audz pats līdz ar katru grāmatu, ar katru faktu, ko uzzini par Latvijas kareivjiem un ļaudīm, kas ir dzīvojuši pirms tevis un vēl šobaltdien dzīvo grāmatās, dzejā un dainās. Ļoti ceru, ka man būs iespēja kaut vai masu skatos filmēties *Dvēseļu putenī*, divreiz biju uz provēm, tagad gaidu uzaicinājumu. Pirms pāris gadiem uzrakstīju dzejoļu ciklu pa karavīriem, dažas rindas no tā:

*nonēsāts šinelis pa vīlēm jūk
caur zābaku zolēm smiltis jūt
acu vietā akači, mutē trūdi
kapteinis bez uzplečiem, bez rotas
pēc Brāļu kapu apgaitas
atpakaļ pie veļiem dodas*

Sargāt Latviju, tas nav un nevar būt pienākums, tai ir jābūt katra latvieša apziņai. Tikai tad, ja valsts būs mums svarīga un gulēšana uz pielijušas zemes bez miega un ērtībām šķitīs patīkama, atteikšanās no kaut kā un ziedošanās valstij šķitīs pieņemama, tad valsts būs droša un droši būs valsts iedzīvotāji.

Es sargāju Latviju ar neviltotu mīlestību, pašreizējā un cieņu. Kāpēc? Neviens neatbildēs uz šo jautājumu. Mīlēt - tas ir vienkārši mīlēt.

Par Latviju!